

Sygn. akt I CSK 1622/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa H. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 31 maja 2021 r., sygn. akt VII AGa 646/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 maja 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 18 grudnia 2019 r. oddalającego w całości roszczenie o zapłatę kwoty 76 000 zł z tytułu odszkodowania.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wniosła strona powodowa, wskazując na jej oczywistą zasadność, której upatrywała w niezasadnym przypisaniu powódce rażącego niedbalstwa przy zawieraniu umowy najmu pojazdu, co skutkowało oddaleniem powództwa o zapłatę odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia auto casco.

Pozwana w złożonej odpowiedzi domagała się odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankę wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Skarżąca nie wykazała oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia w powyższym rozumieniu. Rolą skarżącej było przedstawienie argumentów przemawiających za tym, że naruszenie przez sąd określonych przepisów prawa

materialnego lub procesowego doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. W złożonej skardze, strona powodowa, mimo powołania przepisów prawa materialnego, które w jej ocenie narusza zaskarżone orzeczenie, w istocie ogranicza się do prowadzenia polemiki ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd drugiej instancji w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, przedstawiając subiektywną, korzystną dla siebie ocenę okoliczności sprawy. Skarżąca nie wskazała przy tym, z jakich względów oceny sprawy dokonana przez Sąd Apelacyjny doprowadziła do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Wywody skargi ograniczają się natomiast do dokonywania odmiennej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, który na etapie postępowania kasacyjnego nie podlega już weryfikacji (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Rację ma powódka, podnosząc, że pojęcie „rażące niedbalstwo”, o którym mowa w art. 827 k.c., nie może być utożsamiane z brakiem należytej staranności z art. 355 k.c. Wbrew jednak jej stanowisku Sąd drugiej instancji nie uznał powyższych pojęć za tożsame, wyraźnie kwalifikując działanie powódki przy zawieraniu umowy najmu pojazdu jako przykład rażącego niedbalstwa. Sąd Apelacyjny jednocześnie szeroko i przekonująco uzasadnił swój pogląd na ocenę działań powódki, zasadnie zwracając uwagę, że jako podmiot profesjonalny powódka powinna w trosce o swoje interesy dokładniej zweryfikować podmiot, z którym zawarła umowy wynajmu pojazdów o tak znacznej wartości. Wskazać przy tym należy, że pojęcie należytego niedbalstwa ma charakter nieostry, co pozostawia sądowi orzekającemu stosunkowo znaczny zakres swobody przy jego ocenie, znacząco zawężając tym samym możliwość uznania zajętego stanowiska za oczywiście błędne.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[as

at]